

HỒI 458

Khách Xuyên Bảo Phiếu

Màn đêm âm u, rồi Hứa Thành đã trầm dậm, mưa tuyết vẫn chưa tạnh, hai gã cùng lên một đỉnh núi giáp với bờ sông, nhìn xuống dưới thấy dòng nước mênh mông chảy về tít tắp.

Khấu Trọng từ ý dâng tràn, thở than: “Ân ân oán oán trên nhân thế có thật như lời Lưu đại ca nói, chỉ là những chuyện đáng cười không nhỉ?”

Từ Tử Lăng cười khở: “Nếu người có thể coi Hương Ngọc Sơn và Ma môn là bằng hữu hoặc chuyện cười thì người việc gì phải tranh thiên hạ, nên xuất gia làm hòa thượng thì hơn. Bất quá ta thấy cả người trong không môn vẫn không thể rũ bỏ vương vấn đến nhân thế, bằng không Sư Phi Huyền đâu có mâu thuẫn với chúng ta.”

Khấu Trọng mệt mỏi ngồi xuống, gật đầu: “Vẫn là người tỉnh táo, nghĩ đến Hương Ngọc Sơn là ta lại nảy sinh sát cơ. Dầu nhân sinh chỉ là một giấc xuân mộng nhưng lại quá chân thật! Ngày nào chưa tỉnh lại, chúng ta vẫn bị địch chi phối, thân bất do kỷ.”

Từ Tử Lăng ngồi xuống cạnh gã, thở dài: “Chúng ta vì tận mắt thấy Trinh tẩu tự tận tạo thành đã kích nên nghĩ như vậy về sinh mệnh. Nhớ lại ngày trước cừ hận nung nấu, chúng ta một lòng một dạ giết Vũ Văn Hóa Cập mới nghĩ đến những chuyện khác. Do đó qua một thời gian nữa, chúng ta sẽ hồi phục như thường, không còn nghĩ rằng sinh mệnh chỉ là một giấc xuân mộng nữa.”

Khấu Trọng than thở: “Nhưng hiện tại ta có cảm giác chán nản, không hứng thú với bất cứ chuyện gì, chỉ muốn đi thăm đại tiểu thư và Tiểu Lăng Trọng, càng không muốn chia tay với Lăng thiếu gia người.”

Từ Tử Lăng đáp: “Vấn đề là lão ca người còn gánh trên vai vô số trách nhiệm cùng kỳ vọng của người khác, người không chỉ là nữ tể được Tống Khuyết chọn, là người kế thừa sự nghiệp của ông ta. Khấu Thiếu soái còn là lãnh tụ của Thiếu Soái quân, quân dân Bành Lương đều đợi người về lãnh đạo, bảo vệ.”

Khấu Trọng ngẩn người: “Hình như Lăng thiếu gia cố vũ ta tranh thiên hạ.”

Từ Tử Lăng đáp: "Có thể nói như vậy. Một khi Lý Thế Dân thất bại hoặc Lý Kiến Thành đắc thế, đại quân Đột Quyết sẽ tràn xuống phía nam, lúc đó phải dựa vào Thiều Soái quân của người chống đỡ. Đó cũng là nguyên nhân chính khiến Ninh Đạo Kỳ buông tha cho người."

Khấu Trọng trầm ngâm: "Nếu Lý Thế Dân toàn thắng, Đậu Kiến Đức, Vương Thế Sung đều bị đánh tan, Lăng thiếu gia có gì khuyên ta không?"

Từ Tử Lăng dỗi mắt về chân trời mênh mang tuyết phủ, nhẹ giọng: "Lúc đó ta cũng không biết."

Khấu Trọng rung động: "Người muốn đi đâu?"

Song mục Từ Tử Lăng lộ ra thần sắc thương cảm, lắc đầu cười khổ: "Hảo huynh đệ của tiểu đệ muốn tranh thiên hạ, Trung Nguyên còn gì lưu luyến tiểu đệ nữa đây?"

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Ta vẫn tưởng chuyện ra tái ngoại là người tùy tiện nói chơi thôi. Lôi lão ca không phải muốn nhờ người đối phó với Hương gia sao? Ài, ít nhất thì người cũng phải đến Ba Thục gặp Thạch Thanh Tuyền chứ, cứ một mình một bóng lang bạt như vậy, thật khiến huynh đệ đau lòng."

Từ Tử Lăng cười: "Thật sự, tiểu đệ rất thích hưởng thụ cảm giác cô đơn, chỉ khi rời xa nhân thế, tiểu đệ mới có thể gần gũi với đại tự nhiên, cảm thụ ý nghĩa của sinh mệnh và tồn tại. Hiện giờ Hương Ngọc Sơn đã tìm được chỗ dựa vô cùng vững chãi, tiểu đệ xin hứa nếu trong tương lai Lý Thế Dân gục ngã, tiểu đệ tất quay về cùng Thiều soái kè vai tác chiến, đuổi Đột Quyết khỏi Trung Nguyên."

Song mục Khấu Trọng lại sáng lên, cười ha hả: "Nghe được câu này đúng là nguồn cổ vũ lớn nhất. Ta tuyệt không để Lý tiểu tử tấn công Lạc Dương, theo người, Đậu Kiến Đức rốt cuộc là hạng người như thế nào?"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Ta không rõ lắm. Y hành sự có vẻ cao thâm mạt trắc, nếu không có Lý Thế Dân, quân Đường tuyệt đối không phải là đối thủ của y."

Khấu Trọng thỉnh linh kêu lên: "Hổng rồi!"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Cái gì hổng cơ?"

Khấu Trọng nhăn nhó: "Vừa này ta quên không mượn Lưu lão ca hoặc Tiểu Bạch mấy lạng bạc, hiện tại huynh đệ chúng ta không có xu nào trong người, làm sao đến Lạc Thộ tìm Đại tiểu thư được?"

Từ Tử Lăng cười: “Đem Tỉnh Trung Nguyệt của ngươi đi bán là được chứ gì? Có vốn đánh bạc rồi, ta sẽ kiếm ít bạc cho ngươi tiêu.”

Khấu Trọng vươn vai đứng dậy, phỉu tuyết bám trên tay, bật cười: “Nếu muốn bán thì mỗi chúng ta còn một viên dạ minh châu, ngươi đành lòng sao? Nó là vật kỷ niệm không gì thay thế được, mỗi khi đem ra ngắm lại nhớ đến ngày chúng ta giả thần giả quỷ ở thành Trường An.”

Từ Tử Lăng nhún vai: “Vừa đi vừa nghĩ cách! Chúng ta tuổi trẻ lại có sức, làm bằng mấy người khác cộng lại.”

Khấu Trọng dấy lên hào tình: “Không rồi có, từ có lại về không, từ lúc rời khỏi Dương Châu, chúng ta lại trở về là hai con quỷ kiệt xác như ngày đầu. Huynh đệ chúng ta lại xông pha giang hồ, lấy trời làm màn, lấy đất làm chiếu. Hà! Có rồi! Sao chúng ta không săn hai ba con hươu đổi lấy tiền nhỉ?”

Từ Tử Lăng đã bót bi thương, kêu lên “hảo chủ ý”, lập tức hạ sơn.

Khấu Trọng vội bước theo ngay, hai người nhanh chóng rời đi.

oOo

Lịch Đình nằm ở bờ nam kênh Vĩnh Tế, thuộc đất của Đậu Kiến Đức, là thành lớn giao nhau giữa đường thủy và đường bộ nên muốn đến Lạc Thợ có thể từ đây ngồi thuyền theo kênh Vĩnh Tế ngược bắc, đến một trấn thành khác là Đông Quang thì lên bờ, đi về phía tây bằng khoải mã mất hai ngày là đến nơi. Hoặc có thể vượt qua kênh Vĩnh Tế, đi về hướng tây đến Chương Thủy, đi thuyền độ hai ngày là đến.

Bất luận đi kiểu gì cũng không hề dễ dàng, hai gã người không một cắc, trong thời buổi loạn lạc này, không có tiền làm gì cũng vạn phần phức tạp.

Hai gã đi liền ba ngày, bụng không có hạt cơm nào, nếu không phải công lực thâm hậu chắc đã sớm chết cứng ngoài đường. Giữa trưa, hai gã đến ngoài cửa thành, thấy rất nhiều thương lái qua đường đang chè chén, bụng càng sôi lên ùng ục, khó lòng chịu được nữa.

Từ Tử Lăng níu Khấu Trọng, bảo: “Trừ phi ngươi định đánh đấm rồi xông vào thành, không thì chúng ta dừng ở ngoài.”

Khấu Trọng giờ mới nhớ muốn vào thành tất phải nộp thuế, cười đáp: "Chúng ta là tiểu huynh đệ của lão bản bọn họ, bằng vào hai cái tên Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, đến nói với mấy đại ca giữ thành rằng muốn gặp văn quan võ tướng trấn thủ, thì chuyện tiền nong, cơm ăn áo mặc có gì mà không giải quyết được?"

Từ Tử Lăng gạt đi: "Người không muốn theo Đâu Kiến Đức đi giành thiên hạ, lại nhận ân huệ của hắn, là anh hùng hảo hán kiểu gì đây?"

Khấu Trọng vỗ trán: "Ta đúng là hồ đồ, nhận ân huệ của hắn, trong tương lai còn tranh chấp với hắn thế nào được! À, mùi màn thầu thơm quá!"

Từ Tử Lăng quay lại nhìn, gần chỗ hai gã hơn cả là một lò hấp bánh bao, hơi nóng nghi ngút, mùi thơm tỏa ngát, bất giác nhớ lại năm xưa Trình tẩu thường cho bánh bao nhân rau, tình cảnh hiện ra rõ ràng trước mắt khiến mỗi thương tâm gã đề nén trong lòng lại khuấy động.

Chủ hàng thấy hai gã chăm chăm nhìn lồng hấp bánh thì cho rằng khách tới mua, bèn bảo: "Một đồng một cái, ăn nóng mới giữ được hương vị thơm ngon nhất."

Khấu Trọng vỗ vỗ vào cái túi rỗng, nhấn nhó: "Ông chủ có cần người làm không, chúng tôi không cần tiền công, chỉ cần màn thầu."

Chủ hàng lộ rõ vẻ khinh miệt, đuổi ngay: "Ở đây không cần người, mau đi chỗ khác."

Khấu Trọng không muốn gây rối, ha hả cười vang, đột nhiên nhún vai nói với Từ Tử Lăng: "Xem ra đành ôm bụng đói lên đường vậy, chi bằng ra sông bắt hai con cá tươi, với thân thủ của huynh đệ chúng ta chỉ là chuyện cắt tay thôi mà?"

Chủ quán không để ý đến hai gã, tất tả phục vụ mấy bàn khách trong quán.

Từ Tử Lăng thầm nghĩ đó quả là cách không tệ giải quyết cơn đói, vui vẻ đồng ý: "Đi nào!"

Đang định cất bước thì có người gọi: "Hai vị nhân huynh xin dừng bước."

Hai gã ngạc nhiên ngoái lại, người gọi là một trung niên mập mạp, gương mặt tròn vành vạnh, một mình chiếm một bàn. Nhìn qua, y có vẻ là dân buôn bán.

Hán tử mập đứng dậy cười nói: "Tứ hải giai huynh đệ, để Quán Bình tôi mời hai vị tiểu đồng đạo."

Từ Tử Lăng cảm kích: "Hảo ý xin được tâm linh, làm sao dám để lão bản phải phí tiền bạc."

Quản Bình vui vẻ bảo: “Hai vị nhân huynh sao lại không giữ chút thể diện cho ta, không nên khách khí làm gì, xin mời ngồi xuống.”

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng, ra dấu không nên để lỡ cơ hội, bước về phía bàn Quản Bình, Từ Tử Lăng cũng không biết làm sao, đành theo gã đến ngồi xuống bàn.

Quản Bình gọi cháo mạch, màn thầu, cùng hai gã cầm đĩa lên ăn uống, đột nhiên thì thầm: “Hai vị biết võ công chứ?”

Khấu Trọng vừa tọng màn thầu vào mồm, vừa giơ ngón cái lên khen: “Quản lão bản quả nhiên biết nhìn người, chúng tôi cũng biết đôi ba miếng.”

Quản Bình hân hoan: “Tại hạ không có tài gì nhưng thuật nhìn người cũng có đôi chỗ tâm đắc. Tuy chưa biết lai lịch, danh tính của hai vị song nhìn phong tư long hành hổ bộ là biết liền. Khó tìm nhất là hai vị không ỷ sức mà huênh hoang, thà chịu đói chứ không cướp đoạt, đúng là anh hùng hảo hán chân chính.”

Từ Tử Lăng sợ Khấu Trọng lại bịa cho mình mấy cái tên kiểu Tiểu Tinh, Tiểu Huyền, Tiểu Tuyên vội giới thiệu: “Tại hạ tên Phó Kiệt, y tên Phó Hùng, từ Dư Hàng đến Lạc Thọ thăm thân nhân.”

Quản Bình than dài: “Thật không dám giấu, hiện tại tính mệnh tại hạ đang nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bị ác nhân hại, nếu hai vị chịu tương trợ, tại hạ nguyện dùng hai lạng hoàng kim tạ ơn.”

Hai mắt Khấu Trọng sáng lên: “Ai dám tùy ý hại người, lẽ nào không sợ vương pháp?”

Quản Bình ngạc nhiên: “Vương pháp?”, rồi cười khở: “Quan phủ ở xa, quyền đầu ngay trước mắt. Quân hùng các nơi cát cứ xưng vương, phạm tội ở đây, sang nơi khác là tiêu điều tự tại ngay. Nói trắng ra, nếu ở Bình Diêu không ai dám động đến một sợi tóc của tại hạ, nhưng đến đây lại lẹ nước lẹ cái. Ài!”

Từ Tử Lăng tỏ ra rất thông cảm: “Quản lão bản là người buôn bán tinh minh, sao lại để sa chân vào cục diện này?”

Quản Bình hạ giọng giải thích: “Đều do tin lầm người ta. Lần này tại hạ cùng mấy người đến Sơn Hải quan buôn bán, mời người của Đại Đạo Xã bảo tiêu, vốn đã thỏa thuận mọi việc rồi, lúc đi đường mới phát giác bọn người Đại Đạo Xã ngầm câu kết với cừu gia của tại hạ, nhất thời mới sa vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm sao?”

Khấu Trọng tỏ ra không hiểu: “Nếu sinh mệnh bị uy hiếp, sao không chạy trốn.”

Quản Bình ủ rũ: “Vấn đề là chuyến này tại hạ cùng phường buôn mang theo năm trăm tấm gấm đoạn thượng đẳng, hơn một nửa do người khác gửi, nếu bỏ chạy, tự mình tổn thất không sao nhưng phải bồi thường đến khuynh gia bại sản, lại mất chữ tín, sau này còn làm ăn gì nữa?”

Khấu Trọng nhíu mày: “Son Hải quan không phải ở mãi vùng biên cương hoang vu hay sao? Quản lão bản lại có lòng tin mang ngàn ấy gấm đoạn tới bán cơ à?”

Quản Bình giải thích: “Tại Bắc Cương, bang phái có thế lực nhất là Bắc Bá bang, đại long đầu của bọn họ là Bá Vương Đỗ Hưng, suốt dải Trường Thành dù là người Khiết Đan, người Đột Quyết, Cao Lặc ít nhiều cũng phải nể mặt. Y lũng đoạn việc buôn bán từ Son Hải quan đến tái ngoại, ngày trước chỉ làm thuê nhỏ lẻ, giờ tự đứng ra buôn bán lớn. Số gấm đoạn này của tại hạ là do y sai người đến đặt, trả trước một thành (10%), chỉ cần vận chuyển đến Son Hải quan có thể lấy được số hoàng kim thỏa thuận.”

Khấu Trọng kinh ngạc: “Bắc Cương đã có nhân vật lợi hại như vậy, sao người Đột Quyết còn muốn giao dịch với y.”

Quản Bình đáp: “Y võ công cao cường, được coi là Bắc Cương đệ nhất cao thủ, hơn nữa có huyết thống với người Khiết Đan và người Đột Quyết. Vì thế họ không coi y là người ngoài.”

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, ngẫm cảm thấy không ổn, Bá Vương Đỗ Hưng này rất có khả năng là một nước cờ lợi hại của người Đột Quyết để xâm nhập Trung Nguyên, giống như người Thiết Lặc bồi dưỡng Nhậm Thiếu Danh trước kia.

Khấu Trọng hỏi: “Các vị mời Đại Đạo Xã thuộc lộ số nào bảo tiêu?”

Quản Bình ngạc nhiên: “Các vị là người hành tẩu giang hồ, chưa từng nghe qua bang hội lớn nhất Sơn Tây là Đại Đạo Xã sao? Sau khi Đại Tùy mất, thiên hạ loạn lạc, đạo tặc nổi lên khắp nơi, Đại Đạo Xã thiết lập tiêu cục tại các tỉnh, thu phí tuy cao nhưng cũng đáng đồng tiền bát gạo. Theo tại hạ biết, đến giờ bọn họ chỉ mất có ba chuyến bảo tiêu, sau đó đều thu về được một phần hàng hóa, giết sạch đám cướp tiêu.”

Từ Tử Lăng nhíu mày: “Tiêu cục coi trọng danh dự hơn hết, nếu bọn họ táy máy, sau này còn ai dám tin nhiệm nữa?”

Quản Bình cười khổ: “Nói theo tình lý đúng là như vậy, lần này nếu không phải tại hạ tự tai nghe thấy, cũng tuyệt không dám tin.”

Khấu Trọng lấy làm hiếu kỳ: “Chuyện như vậy, Quản lão bản sao lại tự tai nghe được?”

Quản Bình đáp: “Chuyện là thế này: Hai đại thuyền của bọn tại hạ neo vào bến gần đây, tại hạ vào trong khoang kiểm tra hàng, đột nhiên nghe thấy ba người hộ tiêu của Đại Đạo Xã là Dạ Xoa Phùng Bạt cùng thủ hạ Mạnh Đắc Công, Tô Vận nói chuyện, đại ý đã nhận trăm lạng hoàng kim của Tồn Nghĩa Công, trước khi đến Sơn Hải quan sẽ giết tại hạ, nuốt trọn số gấm vóc. Tại hạ sợ quá, nấp đi, đợi cho bọn chúng rời khỏi khoang mới dám rời thuyền, chạy đến đây, chẳng biết may mắn thế nào lại gặp được hai vị.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Tồn Nghĩa Công là hạng người nào? Sao tên gọi này cổ quái vậy nhỉ?”

Quản Bình đáp: “Tồn Nghĩa Công là hãng buôn vải lớn nhất Sơn Tây, cùng Ủy Thịnh trường của tại hạ và hãng buôn trang sức Nhật Thăng được coi là ba thương hiệu lớn nhất của Sơn Tây. Tồn Nghĩa Công xưa nay vẫn muốn kinh doanh gấm vóc nên thường tranh chấp với bọn tại hạ.”

Khấu Trọng lại hỏi: “Thuyền hàng của các vị bao giờ tiếp tục nhổ neo? Có ai đi cùng?”

Quản Bình đáp: “Sớm mai sẽ lên đường, chuyên chở hàng hóa của hơn mười hãng tại Sơn Tây, có cả hàng của Tồn Nghĩa Công và Nhật Thăng Hãng. Mỗi hãng đều phái người đại diện cùng ngược bắc, phụ trách việc giao hàng và thu tiền. Tất cả hàng hóa đều do Bắc Mã bang mua.”

Khấu Trọng thở dài: “Quản lão bản trúng kế rồi.”

Quản Bình ngạc nhiên: “Trúng kế?”

Khấu Trọng giải thích: “Đây gọi là ‘xuất khẩu thuật’, bọn Phùng Bạt vốn biết rằng ông vào khoang kiểm tra hàng nên cố ý bàn bạc gần đó để ông nghe được, sợ đến nỗi phải bỏ chạy. Tại hạ dám bảo đảm chuyện này chả dính dáng gì đến Tồn Nghĩa Công, lúc về Bình Diêu nếu lão bản đến hỏi tội Tồn Nghĩa Công hẳn Đại Đạo Xã vỗ tay cười. Chuyện này họ một đám ném hai chim, đẩy hết trách nhiệm lên mình lão bản, sau này ông còn buôn bán gấm vóc thế nào được.”

Quản Bình bán tín bán nghi, lơ mơ hiểu được, sắc mặt trở thành rất khó coi, suy nghĩ đến gần người, lẩm nhẩm: “Tại hạ và xã chủ Đại Đạo Xã Khâu Kỳ Bằng xưa nay vô oán vô cừu, vì sao y lại muốn hại tại hạ?”

Đoạn nắm chặt tay Khấu Trọng, run rẩy nói: “Hai vị hảo hán xin hãy giúp tại hạ, tại hạ quyết định lập tức rút khỏi đoàn bảo tiêu, thu hồi hàng hóa, rồi nghĩ cách khác chuyển đến Sơn Hải quan.”

Từ Tử Lăng nói: “Chúng tôi giúp lão bản thu hồi hàng hóa chỉ là chuyện rất đơn giản, nhưng mầm họa chưa trừ, không biết Đại Đạo Xã vì sao lại hạ thủ với quý hăng.”

Khấu Trọng hỏi: “Các vị định dùng chân chặng kể ở đâu?”

Quản Bình đáp: “Bọn tại hạ định đến Lạc Thọ, một phần hàng hóa sẽ chuyển đến đó. Ài! Biết làm sao đây?”

Khấu Trọng trầm nghĩ sao mà khéo thế, cười bảo: “Lộ trình từ đây đến Lạc Thọ cũng mất vài ngày, huynh đệ chúng tôi tạm coi là bảo tiêu tư nhân của lão bản, đến Lạc Thọ rồi tính tiếp.”

Quản Bình lại do dự: “Đây là đất của Đâu Kiến Đức, lại thêm các vị giúp đỡ, tại hạ còn có cơ hội thu hồi hàng hóa, Đại Đạo Xã cũng không dám công nhiên hại tại hạ chiếm hàng trước mặt người các hăng khác. Nhưng một khi rời Lịch Đình, Đại Đạo Xã người đông thế mạnh, nhờ may liên lụy đến hai vị, Quản Bình tôi không thể yên tâm được.”

Khấu Trọng vỗ vỗ bụng, vươn vai đứng dậy: “Quản lão bản yên tâm, chúng tôi nghèo mạt nhưng đủ khả năng ứng phó với bất kỳ cao thủ nào. Bước chân ra hành tẩu giang hồ vốn phải ôm lòng hành đạo. Đi nào! Chúng ta cứ lên thuyền ngủ một giấc, chỉ cần lão bản không rời khỏi chúng tôi, cam đoan đến bất cứ đâu cũng không ai dám động đến nửa sợi tóc của ông, nói gì ở Bình Diêu.”

Lại vỗ lên Tỉnh Trung Nguyệt, cười nói: “Muốn đến gây sự hả? Phải hỏi vị huynh đệ này của tại hạ trước đã.”

Quản Bình vẫn còn nghi ngờ, lại không dám tỏ vẻ hoài nghi năng lực của gã, khó xử vô cùng.

Từ Tử Lăng kéo lão đứng dậy, thì thầm vào tai: “Quản lão bản, trả tiền thôi!”

- o O o -